

To zestawienie informacyjne zostało opracowane we współpracy z Radą Notariatów Unii Europejskiej (CNUE).

1 W jaki sposób dokonuje się rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci (testament, testament wspólny, umowa dotycząca dziedziczenia)?

Prawo do dziedziczenia i zasady postępowania w sprawach spadkowych stosowane przez sądy, inne organy i osoby upoważnione są uregulowane w ustawie o dziedziczeniu (dziennik urzędowy Republiki Chorwacji (Narodne Novine, NN), nry 48/03, 163/03, 35/05 i 127/13).

Rozrządzenie majątkiem na wypadek śmierci może zostać sporządzone w formie testamentu. Testament może sporządzić każda osoba będąca w pełni władz umysłowych, która ukończyła 16 rok życia.

Ważny jest wyłącznie testament sporządzony w formie przewidzianej w prawie i zgodnie z wymogami ustanowionymi w prawie. W normalnych okolicznościach testament można sporządzić w formie testamentu prywatnego lub publicznego, natomiast testament ustny można sporządzić wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach.

Testament prywatny jest testamentem holograficznym, który sporządza się w obecności świadków. Testament holograficzny jest sporządzany własnoręcznie przez spadkodawcę, który opatruje go następnie swoim podpisem. Spadkodawca, który potrafi czytać i pisać, może sporządzić testament, oświadczając przy jednoczesnej obecności dwóch świadków, że dokument ten, niezależnie od tego, przez kogo został spisany, stanowi jego ostatnią wolę, oraz podpisując go w ich obecności. Świadkowie również muszą złożyć swoje podpisy na testamencie.

Testament publiczny sporządza się w obecności organów publicznych. Każda osoba może sporządzić ważny testament w formie testamentu publicznego. Osoba, która nie potrafi czytać ani podpisać się własnym imieniem i nazwiskiem, może w standardowych okolicznościach sporządzić wyłącznie testament publiczny. Na wniosek spadkodawcy testament publiczny może zostać sporządzony przez jedną z osób upoważnionych z mocy prawa: sędziego sądu pierwszej instancji, asystenta sędziego sądu miejskiego lub notariusza oraz przez konsula lub urzędnika dyplomatycznego/konsularnego Republiki Chorwacji za granicą. Procedura i działania, jakie osoba upoważniona powinna podjąć przy sporządzaniu testamentu publicznego, są określone w przepisach prawa. Spadkodawca, który chce sporządzić testament w formie testamentu międzynarodowego, musi zwrócić się ze stosownym wnioskiem do osoby upoważnionej do sporządzania testamentów publicznych. Testament międzynarodowy sporządza się, aby zagwarantować, że zostanie on formalnie uznany w państwach-stronach Konwencji w sprawie jednolitego prawa dotyczącego formy testamentu międzynarodowego z 1973 r. oraz w państwach, które transponowały przepisy dotyczące testamentu międzynarodowego do swojego prawa.

Wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach, które uniemożliwiają sporządzenie testamentu w jakiegokolwiek innej ważnej formie, spadkodawca może przedstawić swoją ostatnią wolę w formie testamentu ustnego sporządzonego przy jednoczesnej obecności dwóch świadków. Taki testament traci ważność po upływie 30 dni od daty ustania wyjątkowych okoliczności, w których został sporządzony.

Umowy o spadek (umowy, na mocy których osoba przekazuje spadek lub jego część innej stronie umowy lub osobie trzeciej), umowy w sprawie przyszłego spadku lub zapisu (umowy, na mocy których dana osoba sprzedaje udział spadkowy, który spodziewa się otrzymać; umowy dotyczące spadku przysługującego pozostającej przy życiu osobie trzeciej; umowy w sprawie zapisu lub innego świadczenia, które umawiająca się strona spodziewa się uzyskać po odziedziczeniu spadku, który nie został jeszcze otwarty) oraz umowy dotyczące treści testamentu (umowy, na mocy których dana osoba zobowiązuje się do uwzględnienia lub nieuwzględnienia określonego postanowienia w swoim testamencie lub odwołania lub nieodwołania takiego postanowienia) nie są dopuszczalne na gruncie prawa chorwackiego, a zatem są nieważne.

W prawie chorwackim dopuszcza się możliwość zawarcia umowy w sprawie przeniesienia składników majątku i działu składników majątku za życia spadkodawcy. Taka umowa jest umową zawieraną między wstępnym (osobą dokonującą przeniesienia) a jego zstępnymi, na mocy której osoba dokonująca przeniesienia przenosi na swoich zstępnych całość lub część majątku znajdującego się w jej posiadaniu w chwili zawarcia umowy. Zgoda wszystkich dzieci i innych zstępnych powołanych do dziedziczenia po osobie dokonującej przeniesienia jest wymagana dla ważności takiej umowy. Tego rodzaju umowa musi zostać sporządzona na piśmie i zatwierdzona przez sędziego właściwego sądu lub sporządzona w formie aktu notarialnego lub poświadczona (jako prawnie wiążąca) przez notariusza. Umowa może obejmować małżonka osoby dokonującej przeniesienia, którego zgoda jest wówczas również konieczna. Składniki majątku będące przedmiotem takiej umowy nie wchodzi w skład masy spadkowej ani nie są brane pod uwagę przy ustalaniu wartości spadku.

W prawie chorwackim nie przewidziano możliwości zawarcia umowy o zrzeczeniu się dziedziczenia przed otwarciem spadku. W drodze wyjątku zstępny, który może samodzielnie rozporządzać przysługującymi mu prawami, może zawrzeć z wstępnym umowę, na mocy której zrzeka się spadku, do którego dziedziczenia byłby uprawniony po śmierci wstępnego. Taką umowę może również zawrzeć małżonek spadkodawcy w odniesieniu do spadku, który by mu przypadł po śmierci współmałżonka. Tego rodzaju umowa musi zostać sporządzona na piśmie i zatwierdzona przez sędziego właściwego sądu lub sporządzona w formie aktu notarialnego lub poświadczona (jako prawnie wiążąca) przez notariusza.

2 Czy należy ten dokument zarejestrować, a jeżeli tak, w jaki sposób?

Fakt sporządzenia, zdeponowania i ogłoszenia testamentu rejestruje się w chorwackim rejestrze testamentów, którym zarządza chorwacka Izba Notarialna. Na wniosek spadkodawcy informacje dotyczące takich faktów są przedkładane do zarejestrowania przez właściwe sądy, notariuszów, adwokatów i osoby, które sporządziły testament. Zarejestrowanie testamentu w chorwackim rejestrze testamentów nie jest obligatoryjne, a fakt, że testament nie został zarejestrowany w rejestrze ani zdeponowany w określonym miejscu, nie wpływa na jego ważność.

Przed śmiercią spadkodawcy informacje przechowywane w rejestrze nie mogą zostać ujawnione nikomu z wyjątkiem spadkodawcy lub osoby, którą spadkodawca wyraźnie do tego upoważnił.

W toku postępowania spadkowego sąd lub notariusz prowadzący takie postępowanie musi zwrócić się do chorwackiego rejestru testamentów o przekazanie wszelkich informacji na temat testamentów, które mogły zostać potencjalnie pozostawione przez spadkodawcę.

3 Czy istnieją jakieś ograniczenia dotyczące rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci (np. zachówek)?

Przysługująca spadkodawcy swoboda rozrządzenia majątkiem jest ograniczona prawem do zachowku przysługującym osobom uprawnionym.

Osoby uprawnione do zachowku to:

zstępni spadkodawcy, jego dzieci przysposobione, dzieci, nad którymi spadkodawca sprawował opiekę jako partner ich rodzica, oraz zstępni takich dzieci, małżonek spadkodawcy lub jego konkubent/konkubina, zarejestrowany partner spadkodawcy lub niezarejestrowany partner spadkodawcy – wszystkie te osoby są uprawnione do zachowku w wysokości połowy udziału spadkowego, który przypadłby im zgodnie z przepisami w zakresie dziedziczenia ustawowego mającymi zastosowanie w przypadku braku testamentu;

rodzice, rodzice przysposabiający i inni wstępni spadkodawcy, – są oni uprawnieni do zachowku wyłącznie w przypadku, gdy są trwale niezdolni do pracy i znajdują się w niedostatku, a przysługujący im zachówek odpowiada jednej trzeciej udziału spadkowego, który by im przypadł zgodnie z przepisami w zakresie dziedziczenia ustawowego mającymi zastosowanie w przypadku braku testamentu.

Osoby uprawnione do zachowku mają prawo dochodzić zachowku wyłącznie w przypadku, gdy zostały powołane do spadku jako spadkobiercy ustawowi.

Przesłanki wyłączenia przez spadkodawcę osoby uprawnionej do zachowku od dziedziczenia w całości lub w części są określone w przepisach prawa.

Spadkodawca może wyłączyć spadkobiercę od dziedziczenia, jeżeli taki spadkobierca dopuścił się względem niego poważnego naruszenia, łamiąc zobowiązanie prawne lub moralne spoczywające na nim z tytułu wiążącej go ze spadkodawcą relacji rodzinnej, jeżeli umyślnie dopuścił się poważnego przestępstwa względem spadkodawcy lub jego małżonka, dziecka lub rodzica, jeżeli dopuścił się przestępstwa przeciwko Republice Chorwacji lub przeciwko wartościom chronionym na mocy prawa międzynarodowego lub jeżeli pozostaje bierny zawodowo lub dopuszcza się oszustw. Spadkodawca, który chce wyłączyć spadkobiercę od dziedziczenia, musi wyraźnie oświadczyć taką wolę w testamencie, wskazując podstawy wyłączenia od dziedziczenia. Podstawa wyłączenia od dziedziczenia musi istnieć w chwili dokonywania rozrządzenia testamentowego. Wskutek wyłączenia go od dziedziczenia spadkobierca traci prawo do spadku w zakresie określonym w samym wyłączeniu, a kolejność dziedziczenia ustala się w taki sposób, jak gdyby wyłączony od dziedziczenia spadkobierca nie dożył otwarcia spadku.

Poza możliwością wyłączenia osób uprawnionych do zachowku od dziedziczenia spadkodawca może również bezpośrednio pozbawić zstępnego uprawnionego do zachowku takiego udziału w całości lub w części, jeżeli taki spadkobierca jest poważnie zadłużony lub rozrzutny. Zachówek przysługujący takiemu zstępnemu przechodzi na jego zstępnych. Takie wyłączenie od dziedziczenia jest za ważne wyłącznie w przypadku, gdy w chwili śmierci spadkodawcy osoba wyłączona przez niego od dziedziczenia posiadała małoletnie dziecko lub małoletniego wnuka pozostawionego przez wcześniej zmarłe dziecko lub pełnoletnie dziecko lub pełnoletniego wnuka pozostawionego przez wcześniej zmarłe dziecko, którzy są trwale niezdolni do pracy i znajdują się w niedostatku. Spadkobierca wyłączony od dziedziczenia dziedziczy przysługujący mu udział spadkowy nieobjęty wyłączeniem; spadkobierca wyłączony od dziedziczenia dziedziczy również udział spadkowy, od dziedziczenia którego został wyłączony, jeżeli podstawy wyłączenia od dziedziczenia nie będą już istniały w chwili śmierci spadkodawcy.

4 W przypadku braku rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci – kto jest uprawniony do dziedziczenia i w jakich częściach?

Jeżeli spadkodawca nie pozostawił testamentu, spadek dziedziczą jego spadkobiercy ustawowi zgodnie z kolejnością dziedziczenia ustaloną w obowiązujących przepisach, przy czym spadkobiercy należący do wyższej grupy dziedziczenia wykluczają od dziedziczenia spadkobierców należących do niższych grup dziedziczenia.

Spadkobiercami ustawowymi spadkodawcy są jego:

zstępni, dzieci przysposobione oraz dzieci, nad którymi spadkodawca sprawował opiekę jako partner ich rodzica, oraz ich zstępni;

małżonek;

konkubent/konkubina;

zarejestrowany partner;

niezarejestrowany partner;

rodzice;

rodzice przysposabiający;

rodzeństwo i zstępni rodzeństwa;

dziadkowie i ich zstępni;

inni wstępni.

W kontekście prawa do spadku konkubentowi/konkubinie spadkodawcy przysługują takie same uprawnienia jak małżonkowi, a dzieciom pozamałżeńskim i ich zstępnym przysługują takie same uprawnienia jak dzieciom urodzonym w związku małżeńskim i ich zstępnym. Związkiem pozamałżeńskim, który daje partnerom prawo do dziedziczenia ustawowego, jest związek życiowy między niezamężną kobietą i nieżonatym mężczyzną, który trwał przez określony czas (przez co najmniej trzy lata lub mniej niż trzy lata, jeżeli z takiego związku urodziło się dziecko) i ustał w chwili śmierci spadkodawcy, o ile taki związek spełniał warunki konieczne dla ważności związku małżeńskiego.

W kontekście prawa do dziedziczenia zarejestrowanemu partnerowi przysługują takie same uprawnienia jak małżonkowi, a dzieciom, nad którymi spadkodawca sprawował opiekę jako partner ich rodzica, przysługują takie same prawa jak jego własnym dzieciom. Zarejestrowany związek partnerski to związek życiowy pomiędzy dwiema osobami tej samej płci zawarty przed właściwym organem zgodnie z przepisami ustawy szczególnej (ustawa o związkach partnerskich między osobami tej samej płci).

W kontekście prawa do dziedziczenia niezarejestrowanemu partnerowi przysługują takie same uprawnienia jak konkubentowi/konkubinie. Niezarejestrowany związek partnerski to związek życiowy pomiędzy dwiema osobami tej samej płci, który nie został zawarty przed właściwym organem, o ile taki związek trwał co najmniej trzy lata i od początku spełniał warunki konieczne dla ważności zarejestrowanego związku partnerskiego.

Zstępni i małżonek spadkodawcy dziedziczą w ramach pierwszej grupy dziedziczenia. Spadkobiercy z pierwszej grupy dziedziczą w częściach równych. W ramach tej grupy dziedziczenia dokonuje się działu według szczepów (*per stirpes*), co oznacza, że udział spadkowy, który by przypadł dziecku, które nie dożyło otwarcia spadku, gdyby dziecko to przeżyło spadkodawcę, dziedziczą w częściach równych jego dzieci, tj. wnuki spadkodawcy; jeżeli którekolwiek z wnuków spadkodawcy nie dożyło otwarcia spadku, udział spadkowy, który by przypadł takiemu wnukowi, gdyby przeżył spadkodawcę, dziedziczą w częściach równych jego dzieci, tj. prawnuki spadkodawcy – procedurę tę stosuje się do momentu wyczerpania kręgu zstępnego spadkodawcy.

Jeżeli spadkodawca nie pozostawił żadnych zstępnego, rodzice i małżonek spadkodawcy dziedziczą w ramach drugiej grupy dziedziczenia. Rodzice spadkodawcy dziedziczą połowę spadku, a jego małżonek drugą połowę spadku. Jeżeli obydwoje rodzice spadkodawcy nie dożyją otwarcia spadku, jego małżonek dziedziczy całość spadku. Jeżeli małżonek spadkodawcy nie dożył otwarcia spadku, rodzice spadkodawcy dziedziczą całość spadku w częściach równych; jeżeli jedno z rodziców spadkodawcy nie dożyło otwarcia spadku, udział spadkowy, który by przypadł takiemu rodzicowi, gdyby dożył otwarcia spadku, przypada drugiemu z rodziców. Rodzeństwo spadkodawcy i zstępni rodzeństwa spadkodawcy dziedziczą w ramach drugiej grupy dziedziczenia, jeżeli małżonek nie dożył otwarcia spadku i jeżeli jedno z rodziców lub obydwoje rodzice zmarli przed spadkodawcą. W takim przypadku (jeżeli jedno z rodziców lub obydwoje rodzice spadkodawcy zmarli przed spadkodawcą, którego małżonek nie dożył otwarcia spadku), udział spadkowy, który by przypadł każdemu z rodziców, gdyby dożyli otwarcia spadku, dziedziczą ich dzieci (rodzeństwo spadkodawcy), ich wnuki, prawnuki i dalsi zstępni zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie w przypadku dziedziczenia przez dzieci i innych zstępnego spadkodawcy. Jeżeli jedno z rodziców spadkodawcy nie

dożyje otwarcia spadku, a małżonek spadkodawcy umrze przed spadkodawcą, który nie pozostawi żadnych zstępnych, udział spadkowy, który by przypadł takiemu rodzicowi, gdyby dożył otwarcia spadku, przypada drugiemu rodzicowi; jeżeli drugi rodzic nie dożyje otwarcia spadku, a małżonek spadkodawcy umrze przed spadkodawcą, zstępni takiego rodzica dziedziczą udział, który by przypadł obojgu rodzicom.

Jeżeli spadkodawca nie pozostawił żadnych zstępnych, małżonka ani rodziców, a jego rodzice nie pozostawili żadnych zstępnych, spadek dziedziczą spadkobiercy należący do trzeciej grupy dziedziczenia. W ramach trzeciej grupy dziedziczenia dziedziczą dziadkowie spadkodawcy, przy czym prawo do połowy spadku przysługuje dziadkom ze strony ojca, a druga połowa – dziadkom ze strony matki. Dziadkowie z tej samej strony dziedziczą w częściach równych. Jeżeli jeden ze wstępnych z tej samej strony nie dożyje otwarcia spadku, udział spadkowy, który przypadłby mu, gdyby dożył otwarcia spadku, dziedziczą jego zstępni (dzieci, wnuki i dalsi zstępni) zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie w przypadku dziedziczenia przez dzieci i innych zstępnych spadkodawcy. Jeżeli dziadkowie z jednej strony nie dożyją otwarcia spadku i nie pozostawią żadnych zstępnych, udział spadkowy, który przypadłby im, gdyby dożyli otwarcia spadku, dziedziczą dziadkowie z drugiej strony lub ich zstępni.

Jeżeli spadkodawca nie pozostawił żadnych zstępnych ani rodziców, którzy nie pozostawili żadnych zstępnych, ani małżonka ani dziadków, którzy również nie pozostawili żadnych zstępnych, spadek dziedziczą spadkobiercy należący do czwartej grupy dziedziczenia. W ramach czwartej grupy dziedziczenia dziedziczą pradiadkowie spadkodawcy. Pradiadkowie spadkodawcy ze strony ojca dziedziczą połowę spadku (tę połowę spadku dziedziczą w częściach równych rodzice dziadka spadkodawcy ze strony ojca i rodzice babci spadkodawcy ze strony ojca), natomiast drugą połowę spadku dziedziczą pradiadkowie spadkodawcy ze strony matki (tę połowę spadku dziedziczą w częściach równych rodzice dziadka spadkodawcy ze strony matki i rodzice babci spadkodawcy ze strony matki). Jeżeli którykolwiek z tych wstępnych nie dożyje otwarcia spadku, udział spadkowy, który przypadłby mu, gdyby dożył otwarcia spadku, dziedziczy wstępny, który był jego małżonkiem. Jeżeli para takich wstępnych nie dożyje otwarcia spadku, udział spadkowy, który przypadłby jej, gdyby dożyła otwarcia spadku, dziedziczy druga para z tej samej strony. Jeżeli pradiadkowie z jednej ze stron nie dożyją otwarcia spadku, udział spadkowy, który przypadłby im, gdyby dożyli otwarcia spadku, dziedziczą pradiadkowie z drugiej strony.

W przypadku braku spadkobierców w czwartej grupie dziedziczenia spadek dziedziczą dalsi zstępni spadkodawcy zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie w przypadku dziedziczenia przez pradiadków spadkodawcy.

5 Jaki organ jest właściwy:

5.1 w sprawach dziedziczenia?

Postępowanie spadkowe w pierwszej instancji odbywa się przed sądem pierwszej instancji lub przed notariuszem jako osobą wyznaczoną przez sąd. Właściwość miejscową sądu pierwszej instancji do przeprowadzenia postępowania spadkowego ustala się na podstawie miejsca zamieszkania spadkodawcy w chwili śmierci albo, w drugiej kolejności, na podstawie miejsca pobytu, miejsca, w którym znajduje się większość składników majątku spadkodawcy na terytorium Republiki Chorwacji, lub miejsca, w którym spadkodawca jest wpisany w rejestrze ewidencji ludności. Sąd powierza prowadzenie postępowania spadkowego notariuszom, a w przypadku gdy kancelarie kilku notariuszów są zarejestrowane na obszarze podlegającym właściwości danego sądu, sprawy są przypisywane takim notariuszom zgodnie z porządkiem alfabetycznym według ich nazwisk.

5.2 do przyjęcia oświadczenia o zrzeczeniu się lub przyjęciu spadku?

Oświadczenie o przyjęciu lub odrzuceniu spadku (oświadczenie dotyczące spadku) można złożyć ustnie przed dowolnym sądem pierwszej instancji, sądem spadku lub notariuszem prowadzącym postępowanie spadkowe lub przekazać poświadczony dokument zawierający oświadczenie w sprawie spadku sądowi spadkowemu lub notariuszowi prowadzącemu postępowanie spadkowe.

Oświadczenie o przyjęciu lub odrzuceniu spadku jest nieodwołalne.

Złożenie oświadczenia w sprawie spadku nie jest obowiązkowe. Uznaje się, że osoba, która nie złożyła oświadczenia o odrzuceniu spadku, wyraża wolę bycia spadkobiercą. Osoba, która złożyła ważne oświadczenie o przyjęciu spadku, nie może odwołać takiego oświadczenia w późniejszym terminie.

5.3 do przyjęcia oświadczenia o zrzeczeniu się lub przyjęciu zapisu?

Oświadczenie o odrzuceniu lub przyjęciu zapisu można złożyć ustnie przed dowolnym sądem spadku lub notariuszem prowadzącym postępowanie spadkowe lub można przekazać poświadczony dokument zawierający oświadczenie o odrzuceniu lub przyjęciu zapisu sądowi spadku lub notariuszowi prowadzącemu postępowanie spadkowe.

5.4 do przyjęcia oświadczenia o zrzeczeniu się lub przyjęciu zachowku?

Prawo do zachowku oznacza prawo do dziedziczenia, które spadkobierca nabywa z chwilą śmierci spadkodawcy. Osoba uprawniona do zachowku może złożyć oświadczenie o przyjęciu lub odrzuceniu zachowku ustnie przed dowolnym sądem pierwszej instancji, sądem spadku lub notariuszem prowadzącym postępowanie spadkowe lub może przedstawić poświadczony dokument zawierający oświadczenie w sprawie spadku sądowi spadku lub notariuszowi prowadzącemu postępowanie spadkowe.

Prawo do zachowku ustala się w postępowaniu spadkowym wyłącznie na wniosek osoby uprawnionej do zachowku – jeżeli w trakcie postępowania spadkowego osoba uprawniona do zachowku nie zgłosi roszczenia z tytułu zachowku, sąd lub notariusz nie będzie zobowiązany do ustalenia, czy takiej osobie przysługuje prawo do zachowku.

6 Proszę krótko opisać postępowanie spadkowe na podstawie prawa krajowego, w tym dział spadku i podział składników majątku (w tym informacje, czy postępowanie spadkowe jest wszczynane z urzędu przez sąd lub inny właściwy organ)

Postępowanie spadkowe to postępowanie nieprocesowe mające na celu ustalenie tożsamości spadkobierców spadkodawcy, składników masy spadkowej oraz innych praw związanych ze spadkiem przysługujących spadkobiercom, zapisobiercom oraz innym osobom.

Postępowanie spadkowe przeprowadza sąd pierwszej instancji lub notariusz jako osoba wyznaczona przez sąd. Sąd pierwszej instancji właściwy miejscowo do przeprowadzenia postępowania spadkowego określa się również mianem sądu spadku. Właściwość miejscową sądu pierwszej instancji do przeprowadzenia postępowania spadkowego ustala się na podstawie miejsca zamieszkania spadkodawcy w chwili śmierci albo, w drugiej kolejności, na podstawie miejsca pobytu, miejsca, w którym znajduje się większość składników majątku spadkodawcy na terytorium Republiki Chorwacji, lub miejsca, w którym spadkodawca jest wpisany w rejestrze ewidencji ludności.

Postępowanie spadkowe wszczyna się z urzędu po otrzymaniu przez sąd aktu zgonu, odpisu z rejestru zgonów lub równoważnego dokumentu. Sąd powierza obowiązek prowadzenia postępowania spadkowego notariuszowi, którego kancelaria jest zarejestrowana na obszarze podlegającym właściwości tego sądu, przekazuje mu akt zgonu i wyznacza termin na przeprowadzenie postępowania. Postępowanie prowadzi notariusz jako osoba wyznaczona przez sąd na mocy postanowienia sądu powierzającego mu przeprowadzenie postępowania oraz zgodnie z przepisami ustawy o dziedziczeniu. Co do zasady postępowanie spadkowe prowadzi notariusz jako osoba wyznaczona przez sąd, a tylko w wyjątkowych przypadkach – postępowanie takie prowadzi sąd. W przypadku gdy notariusz podejmuje czynności w trakcie postępowania spadkowego jako osoba wyznaczona przez sąd, jest uprawniony, podobnie jak sędzia lub asystent sędziego sądu pierwszej instancji, do podejmowania wszelkich koniecznych czynności w trakcie tego postępowania oraz do podejmowania wszelkich decyzji, z wyjątkiem tych zastrzeżonych w świetle ustawy o dziedziczeniu. Jeżeli w toku postępowania przed notariuszem między stronami dojdzie do sporu co do faktów leżących u podstaw jednego z przysługujących im praw (np. prawa do dziedziczenia, wielkości udziału spadkowego itp.) lub od których zależy skład masy spadkowej lub przedmiot zapisu, notariusz musi przekazać akta sprawy sądowi, który wyda postanowienie o zawieszeniu postępowania i pouczy strony o możliwości wszczęcia postępowania cywilnego lub administracyjnego. Jeżeli w trakcie postępowania przed

notariuszem między stronami dojdzie do sporu co do faktów leżących u podstaw prawa do zapisu testamentowego lub innego prawa, notariusz musi przekazać akta sprawy sądowi, który pouczy strony takiego postępowania o możliwości wszczęcia postępowania cywilnego lub administracyjnego, ale nie zawiesi postępowania spadkowego. W określonych przypadkach przewidzianych w ustawie (podejmowanie decyzji w sprawie wydzielenia spadku z majątku spadkobiercy, decyzji w sprawie prawa współspadkobierców, którzy żyli lub uzyskiwali dochody wspólnie ze spadkodawcą, oraz decyzji w sprawie podziału elementów wyposażenia wspólnego domu) notariusz może wydawać decyzje wyłącznie za zgodą wszystkich stron postępowania – w przeciwnym wypadku notariusz jest zobowiązany przekazać akta sprawy sądowi. Sąd, który powierzył prowadzenie postępowania spadkowego notariuszowi, regularnie monitoruje jego pracę.

Rozprawa spadkowa stanowi główną część postępowania spadkowego i w trakcie postępowania może odbyć się jedna taka rozprawa lub większa ich liczba. Rozprawa spadkowej nie przeprowadza się, jeżeli spadkodawca nie pozostawił żadnego spadku lub jeżeli pozostawił wyłącznie ruchomości i powiązane prawa, a żadna z osób powołanych do spadku nie wystąpiła o przeprowadzenie postępowania spadkowego.

Do udziału w rozprawie spadkowej wzywa się strony (spadkobierców, zapisobierców i inne osoby wykonujące prawo związane ze spadkiem), osoby, które mogą zgodnie z prawem zgłosić roszczenie do spadku (w przypadku gdy spadkodawca pozostawił testament), wykonawcę testamentu (jeżeli został wyznaczony) oraz wszelkie inne zainteresowane osoby. W wezwaniu do stawienia się na rozprawie sąd lub notariusz powiadamia zainteresowane osoby o wszczęciu postępowania oraz o tym, czy przedstawiono mu testament, wzywając zainteresowane osoby do niezwłocznego przedstawienia testamentu pisemnego lub dokumentu potwierdzającego sporządzenie testamentu ustnego, jeżeli takie dokumenty znajdują się w ich posiadaniu, lub do ujawnienia tożsamości świadków sporządzenia testamentu ustnego. Takie zainteresowane strony zostaną szczegółowo pouczone w wezwaniu, że do czasu wydania w pierwszej instancji decyzji w sprawie dziedziczenia stronom przysługuje prawo do złożenia oświadczenia o odrzuceniu spadku ustnie w trakcie rozprawy lub publicznie za pośrednictwem poświadczanego dokumentu oraz że niestawienie się na rozprawie lub niewydanie takiego oświadczenia będzie równoważne z uznaniem, że strona wyraża chęć dziedziczenia.

W trakcie rozprawy spadkowej omawia się wszelkie kwestie mające istotne znaczenie dla wydania decyzji w postępowaniu spadkowym, w szczególności kwestie dotyczące prawa do spadku, wielkości udziału spadkowego oraz prawa do zapisów. Sąd lub notariusz wydaje decyzję w oparciu o wyniki wszystkich rozpraw. Sąd lub notariusz jest uprawniony do ustalenia faktów, których strony postępowania nie przedstawiły, oraz do przeprowadzenia dowodów, o których przeprowadzenie strony nie wniosły, jeżeli sąd lub notariusz stwierdzi, że takie okoliczności faktyczne lub dowody są istotne dla wydania decyzji. Zasadniczo sąd lub notariusz wydaje decyzję w sprawie praw po zapewnieniu zainteresowanym stronom możliwości złożenia stosownych oświadczeń. Sąd lub notariusz rozstrzyga kwestie dotyczące praw osób, które nie pojawiły się na rozprawie, mimo że zostały w należyty sposób wezwane, w oparciu o dostępne informacje, biorąc pod uwagę pisemne oświadczenia złożone przez takie osoby przed wydaniem decyzji.

Oświadczenia w sprawie spadku to oświadczenia, na mocy których spadkobierca przyjmuje lub odrzuca spadek. Oświadczenie w sprawie spadku może złożyć każdy, choć nie jest to wymagane. Uznaje się, że osoba, która nie złożyła oświadczenia o odrzuceniu spadku, wyraża wolę bycia spadkobiercą. Osoba, która złożyła ważne oświadczenie o przyjęciu spadku, nie może odwołać takiego oświadczenia w późniejszym terminie. Choć sąd ani notariusz nie może zobowiązać nikogo do złożenia oświadczenia w sprawie spadku, spadkobierca chcący złożyć takie oświadczenie może to zrobić ustnie przed sądem spadku lub przed notariuszem prowadzącym postępowanie spadkowe lub przed dowolnym innym sądem pierwszej instancji lub przedstawić poświadczony dokument zawierający oświadczenie w sprawie spadku sądowi spadku lub notariuszowi prowadzącemu postępowanie spadkowe. Sąd lub notariusz musi pouczyć spadkobiercę składającego oświadczenie o odrzuceniu spadku o konsekwencjach złożenia takiego oświadczenia oraz poinformować spadkobiercę, że może złożyć oświadczenie o odrzuceniu spadku wyłącznie w swoim własnym imieniu, jak również w swoim własnym imieniu i w imieniu swoich zstępnych. Sąd zawiesi postępowanie spadkowe i pouczy strony o możliwości wszczęcia postępowania cywilnego lub administracyjnego, jeżeli między stronami dojdzie do sporu co do faktów leżących u podstaw jednego z przysługujących im praw lub od których zależy skład masy spadkowej lub przedmiot zapisu. Strona, której prawo zostanie uznane przez sąd za mniej wiarygodne, zostanie pouczone o możliwości wszczęcia postępowania cywilnego lub administracyjnego. Jeżeli między stronami dojdzie do sporu co do faktów leżących u podstaw zapisu testamentowego lub innego prawa, sąd pouczy strony o możliwości wszczęcia postępowania cywilnego lub administracyjnego, ale nie zawiesi postępowania spadkowego.

Po zakończeniu postępowania spadkowego sąd lub notariusz wydaje decyzję w sprawie dziedziczenia. Ponieważ zgodnie z prawem chorwackim dziedziczenie odbywa się z *mocy prawa* w chwili śmierci spadkodawcy, decyzja w sprawie dziedziczenia ma charakter deklaracyjny. W decyzji wskazuje się osobę będącą spadkobiercą spadkodawcy po jego śmierci oraz określa się prawa nabyte przez inne osoby. Treść decyzji jest określona w przepisach ustawy o dziedziczeniu, zgodnie z którymi postanowienie powinno zawierać informacje o: spadkodawcy (imię i nazwisko, osobisty numer identyfikacyjny, imię jednego z rodziców, datę urodzenia, obywatelstwo, a w przypadku osób, które pozostawały w związku małżeńskim – nazwisko przed zawarciem związku małżeńskiego); składnikach majątku spadkowego (wskazanie nieruchomości ze szczegółowymi informacjami z rejestru gruntów niezbędnymi do dokonania rejestracji; wskazanie ruchomości i innych praw, które sąd uznał za wchodzące w skład masy spadkowej); spadkobiercach (imię i nazwisko, osobisty numer identyfikacyjny, miejsce zamieszkania, stopień pokrewieństwa ze spadkodawcą, wskazanie, czy dziedziczą oni jako spadkobiercy ustawowi, czy też jako spadkobiercy testamentowi; w przypadku kilku spadkobierców – udział spadkowy każdego z takich spadkobierców wyrażony jako część ułamkowa); ograniczeniu lub obciążeniu praw spadkobiercy (wskazanie, prawo spadkobiercy jest objęte warunkiem, terminem lub poleceniem, a jeżeli tak – czy prawo to podlega jakimkolwiek innym ograniczeniom lub obciążeniom i na czyją rzecz); osobach uprawnionych do zapisu lub innego prawa wynikającego ze spadku, z wyraźnym wskazaniem takiego prawa (imię i nazwisko takiej osoby, osobisty numer identyfikacyjny, miejsce zamieszkania).

Decyzję w sprawie dziedziczenia doręcza się wszystkim spadkobiercom i zapisobiercom, a także osobom, które zgłosiły roszczenie z tytułu spadku w trakcie postępowania; po uprawomocnieniu się decyzją taką doręcza się również właściwemu organowi podatkowemu. W postanowieniu w sprawie spadku sąd lub notariusz poucza o konieczności dokonania odpowiedniego wpisu w rejestrze gruntów po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie dziedziczenia zgodnie z przepisami ustawy o rejestrze gruntów, a także o konieczności przekazania osobom upoważnionym ruchomości oddanej na przechowanie sądowi, notariuszowi lub osobie trzeciej na polecenie sądu lub notariusza.

Przed wydaniem decyzji w sprawie dziedziczenia sąd lub notariusz może wydać na wniosek zapisobiercy odrębną decyzję w sprawie zapisu, o ile prawo do takiego zapisu nie zostanie zakwestionowane przez spadkobierców. Jeżeli spór między stronami dotyczy tylko części masy spadkowej, sąd może wydać częściową decyzję w sprawie dziedziczenia, w której wskaże spadkobierców i zapisobierców oraz te składniki majątku, które bezspornie wchodzą w skład masy spadkowej.

Strona postępowania jest uprawniona do wniesienia zażalenia na decyzję wydaną przez notariusza jako osobę wyznaczoną przez sąd do przeprowadzenia postępowania spadkowego. Termin na wniesienie zażalenia na decyzję wydaną przez notariusza wynosi osiem dni od daty doręczenia decyzji stronom, przy czym notariusz jest zobowiązany do niezwłocznego przekazania zażalenia właściwemu sądowi pierwszej instancji wraz z aktami sprawy. Zażalenia rozpoznaje sędzia orzekający w składzie jednoosobowym. Sąd odrzuca wszelkie zażalenia, które nie zostaną złożone w wyznaczonym terminie lub które są niekompletne lub niedopuszczalne. Orzekając w sprawie zażalenia na decyzję wydaną przez notariusza, sąd może utrzymać decyzję w mocy w całości lub w części lub uchylić ją. W przypadku uchylenia decyzji (w całości lub w części) sąd samodzielnie rozstrzyga kwestie będące przedmiotem uchylonej części postanowienia. Stronie nie przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na postanowienie sądu o uchyleniu decyzji notariusza w całości lub w części.

Postanowienie w sprawie zażalenia zostanie doręczone stronom i notariuszowi.

O ile przepisy ustawy o dziedziczeniu nie stanowią inaczej, na postanowienia wydawane przez sąd pierwszej instancji w postępowaniu spadkowym przysługuje zażalenie. Termin na wniesienie takiego zażalenia wynosi piętnaście dni od dnia doręczenia postanowienia sądu pierwszej instancji. Zażalenie można wnieść do sądu pierwszej instancji, który, orzekając w sprawie złożonego w terminie zażalenia, może wydać nowe postanowienie zmieniające zaskarżone postanowienie, o ile nie będzie to skutkowało naruszeniem praw innych osób przysługujących im na mocy tego postanowienia. Jeżeli sąd pierwszej instancji nie zmieni swojego postanowienia, wówczas przekaże zażalenie sądowi drugiej instancji, niezależnie od tego, czy zażalenie to zostało wniesione w terminie wyznaczonym w obowiązujących przepisach. Co do zasady sąd drugiej instancji rozpoznaje wyłącznie zażalenia złożone w wyznaczonym terminie, ale może również rozpoznać zażalenie, które zostało złożone po upływie tego terminu, jeżeli nie będzie to skutkowało naruszeniem praw innych osób przysługujących im na mocy postanowienia będącego przedmiotem zażalenia.

W postępowaniu spadkowym nie dopuszcza się możliwości podjęcia nadzwyczajnych środków odwoławczych.

7 W jaki sposób i kiedy dany podmiot staje się spadkobiercą lub zapisobiercą?

Osoba staje się spadkobiercą ustawowym albo testamentowym z mocy samego prawa (*ipso iure*) z chwilą śmierci spadkodawcy. Spadkobierca nabywa wówczas prawo do dziedziczenia, a majątek pozostawiony przez spadkodawcę przechodzi na niego z mocy prawa, stając się jego spadkiem. Złożenie oświadczenia o przyjęciu spadku nie jest konieczne do nabycia prawa do dziedziczenia. Spadkobierca, który nie chce zostać uznany za spadkobiercę, ma możliwość odrzucenia spadku do czasu wydania w pierwszej instancji decyzji w sprawie dziedziczenia.

Zapisobierca nabywa prawo do zapisu z chwilą śmierci spadkodawcy.

Postępowanie spadkowe, które służy ustaleniu spadkobierców spadkodawcy, składników majątku wchodzących w skład masy spadkowej oraz innych praw związanych ze spadkiem przysługujących spadkobiercom, zapisobiercom i innym osobom, zostało omówione w odpowiedzi na pytanie nr 6 dotyczące postępowania spadkowego.

8 Czy spadkobiercy odpowiadają za długi spadkowe, a jeżeli tak, na jakich warunkach?

Spadkobiercy, którzy nie odrzucili spadku, ponoszą solidarną odpowiedzialność za długi spadkodawcy do wysokości przysługującego im udziału spadkowego.

9 Jakich dokumentów/informacji wymaga się zazwyczaj w celu zarejestrowania nieruchomości?

Aby dokonać rejestracji nieruchomości w rejestrze gruntów, do wydziału rejestru gruntów sądu pierwszej instancji właściwego dla miejsca położenia nieruchomości należy złożyć następujące dokumenty:

wniosek o rejestrację;

oryginał dokumentu stanowiącego podstawę uzyskania tytułu (podstawa prawna uzyskania tytułu – umowa sprzedaży, umowa darowizny, umowa w sprawie świadczeń alimentacyjnych, decyzja w sprawie dziedziczenia itp.) lub kopię takiego dokumentu poświadczoną za zgodność z oryginałem;

dowód potwierdzający obywatelstwo osoby, na którą przechodzi tytuł (zaświadczenie o obywatelstwie, kopia paszportu poświadczona za zgodność z oryginałem itp.), lub dowód potwierdzający status osoby prawnej (wyciąg z rejestru spółek), jeżeli osoba, na którą przechodzi tytuł, jest zagraniczną osobą prawną;

jeżeli wnioskodawca jest reprezentowany przez adwokata, należy przedłożyć oryginał pełnomocnictwa lub kopię pełnomocnictwa poświadczoną za zgodność z oryginałem;

jeżeli wnioskodawca nie jest reprezentowany przez adwokata i przebywa za granicą, musi wyznaczyć adwokata zamieszkującego w Chorwacji do odbierania dokumentów;

dowód uiszczenia opłaty sądowej w wysokości 200,00 HRK, dział nr 16, oraz opłaty skarbowej w wysokości 50,00 HRK, dział nr 15, zgodnie z ustawą o opłatach sądowych (NN nry 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 112/12 i 157/13).

9.1 Czy wyznaczenie zarządcy jest obowiązkowe czy obowiązkowe na wniosek? Jeżeli jest to obowiązkowe lub obowiązkowe na wniosek, jakie czynności należy podjąć?

Zgodnie z prawem chorwackim ustanowienie zarządcy spadku nie jest obowiązkowe. Wynika to z faktu, że w chwili otwarcia spadku (tj. w chwili śmierci spadkodawcy lub w chwili uznania spadkodawcy za zmarłego) przechodzi on na spadkobierców z mocy samego prawa.

Zgodnie z prawem chorwackim sąd spadku może w określonych przypadkach ustanowić tymczasowego zarządcę spadku. Sąd może podjąć taką decyzję, jeżeli nie będzie w stanie ustalić tożsamości spadkobierców, miejsca ich pobytu lub nie będzie w stanie nawiązać z nimi kontaktu, a także w innych stosownych przypadkach. Tymczasowy zarządca spadku może pozywać lub być pozywanym, dochodzić roszczenia lub spłacać długi w imieniu spadkobierców oraz reprezentować spadkobierców. W stosownych przypadkach sąd może przyznać zarządcy spadku specjalne prawa i obowiązki. Sąd może również ustanowić zarządcę spadku wydzielonego z majątku spadkobierców na wniosek wierzycieli spadkodawcy.

9.2 Kto jest uprawniony do wykonania rozrządzenia na wypadek śmierci lub zarządzania masą spadkową osoby zmarłej?

Spadkiem zarządzają spadkobiercy, chyba że zadanie to powierzono wykonawcy testamentu lub zarządcy spadku.

W testamencie spadkodawca może powołać jednego wykonawcę testamentu lub większą ich liczbę. Osoba powołana jako wykonawca testamentu może odmówić pełnienia tej funkcji. Spadkodawca określa obowiązki wykonawcy testamentu w testamencie. Jeżeli spadkodawca nie pozostawił określonych dyspozycji w tym zakresie, wykonawca testamentu jest zobowiązany w szczególności do:

zajmowania się spadkiem i podejmowania wszelkich czynności koniecznych do zachowania składników majątku wchodzących w skład spadku w imieniu i na rzecz spadkobierców;

zarządzania spadkiem;

podejmowania wszelkich czynności niezbędnych do spłaty długów i wykonania zapisów w imieniu i na rzecz spadkobierców.

Podejmując te czynności, wykonawca testamentu musi dokładać starań, aby testament został wykonany zgodnie z wolą spadkodawcy pod wszystkimi względami.

9.3 Jakie uprawnienia przysługują zarządcy?

Zgodnie z prawem chorwackim co do zasady nie ustanawia się zarządcy spadku. Wynika to z faktu, że w chwili otwarcia spadku (tj. w chwili śmierci spadkodawcy lub w chwili uznania spadkodawcy za zmarłego) spadek przechodzi z mocy prawa na spadkobierców. Spadkobiercy zarządzają i rozporządzają całością masy spadkowej. W przypadku więcej niż jednego spadkobiercy do chwili ustalenia udziałów spadkowych przypadających każdemu ze spadkobierców współspadkobiercy zarządzają i rozporządzają wszystkimi składnikami majątku spadkowego – z wyjątkiem składników majątku oddanych w zarządek wykonawcy testamentu lub zarządcy spadku – jako współwłaściciele.

Po wydaniu prawomocnej decyzji w sprawie dziedziczenia, w której określono udział spadkowy przysługujący poszczególnym spadkobiercom, do chwili działu spadku współspadkobiercy zarządzają i rozporządzają wspólnie wszystkimi składnikami majątku, które wcześniej stanowiły ich współwłasność, z wyjątkiem składników majątku, które zostały powierzone wykonawcy testamentu lub zarządcy spadku.

10 Jakie dokumenty zgodnie z prawem krajowym są zazwyczaj wydawane w toku i na koniec postępowania spadkowego, by poświadczyć status i prawa beneficjentów? Czy mają one szczególny skutek dowodowy?

Jeżeli wykonawca testamentu został powołany, w trakcie postępowania na jego wniosek sąd wydaje mu niezwłocznie zaświadczenie potwierdzające przysługujące mu uprawnienia, pouczając strony postępowania, że dyspozycje wykonawcy testamentu są równoważne dyspozycjom spadkodawcy. Żadna osoba działająca w dobrej wierze i zgodnie z dyspozycjami osoby, która przedstawiła wydane przez sąd zaświadczenie potwierdzające jej status wykonawcy testamentu, nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności za jakiegokolwiek szkody wyrządzone spadkobiercom. Jeżeli sąd odwoła wykonawcę testamentu, taki wykonawca musi niezwłocznie zwrócić sądowi zaświadczenie potwierdzające przysługujące mu uprawnienia – w przeciwnym wypadku będzie mógł zostać pociągnięty do odpowiedzialności za wszelkie szkody spowodowane korzystaniem z takich uprawnień.

Po zakończeniu postępowania spadkowego wydaje się decyzję w sprawie dziedziczenia. W decyzji wskazuje się osoby, które stały się spadkobiercami spadkodawcy z chwilą jego śmierci, oraz określa się prawa nabyte przez inne osoby. Ponieważ zgodnie z prawem chorwackim osoba staje się spadkobiercą z mocy samego prawa wskazanie spadkobiercy nie służy nabyciu prawa do dziedziczenia ani nabyciu samego spadku (ponieważ w obu przypadkach dzieje się to w chwili śmierci spadkodawcy), ale ma na celu wyłącznie umożliwienie i ułatwienie wykonania praw i obowiązków nabytych w wyniku dziedziczenia. W prawomocnej decyzji w sprawie dziedziczenia określa się składniki masy spadkowej, wskazuje się spadkobiercę spadkodawcy, wysokość przypadającego mu udziału spadkowego, to, czy jego prawo do dziedziczenia jest ograniczone lub obciążone, a jeżeli tak, w jaki sposób, a także czy dokonano jakichkolwiek zapisów, a jeżeli tak, to jakich.

Ustalenia zawarte w prawomocnej decyzji w sprawie dziedziczenia mogą zostać zakwestionowane przez osobę, która – zgodnie z przepisami ustawy o dziedziczeniu – nie jest związana prawomocnym charakterem decyzji w sprawie dziedziczenia, w ramach powództwa cywilnego przeciwko osobom czerpiącym korzyści z ustalenia, którego prawdziwość taka osoba podważa.

Prawomocna decyzja w sprawie dziedziczenia nie jest wiążąca dla osób, które twierdzą, że przysługuje im prawo do składnika majątku uznanego za część masy spadkowej, o ile takie osoby nie brały udziału w postępowaniu spadkowym w charakterze stron ani nie zostały w odpowiedni sposób wezwane do wzięcia osobistego udziału w takim postępowaniu. Decyzja taka nie jest również wiążąca dla osób, które twierdzą, że z uwagi na śmierć spadkodawcy przysługuje im prawo do spadku na mocy testamentu lub z mocy ustawy lub że są uprawnione do otrzymania zapisu, o ile takie osoby nie brały udziału w postępowaniu spadkowym w charakterze stron ani nie zostały wezwane w należyty sposób do wzięcia osobistego udziału w takim postępowaniu.

W drodze wyjątku osoby, które brały udział w postępowaniu spadkowym w charakterze stron lub osoby, które zostały w odpowiedni sposób wezwane do wzięcia udziału w takim postępowaniu, nie są związane treścią prawomocnej decyzji w sprawie dziedziczenia w zakresie, w jakim dotyczy ona wszelkich korzystnych dla nich praw wynikających z testamentu, który został odnaleziony w późniejszym terminie, i wszelkich praw ustalonych w postępowaniu cywilnym lub administracyjnym (o możliwości wszczęcia których zostały pouczone) po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie dziedziczenia, pod warunkiem że spełniły warunki konieczne do wystąpienia o ponowne przeprowadzenie postępowania w trybie postępowania cywilnego.

Ostatnia aktualizacja: 18/03/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.